

SCHRIJFBOEK VAN DE MAAND

Het schrijfboek van de maand is misschien eerder een leesboek: *Waarom Ik Lees* (*Where I'm Reading From*) van Tim Parks.

Het staat op verschillende plekken mooi gerecenseerd:

- [literair nederland](#)
- [vrij nederland](#)
- [rein swart](#)
- [videorecensie](#) door Maarten 't Hart
- [dieuwertje mertens](#)

Ik wil inzoomen op een paar onderwerpen die voor schrijvers van belang zijn.

Zo beweert Parks herhaaldelijk dat schrijvers tegenwoordig schrijven zien als een carrière om Rijk en Beroemd mee te worden. Ik vroeg me af of dat werkelijk zo is, en of dat alleen geldt voor Engelstalige schrijvers. Hij beweert ook dat mensen een opleiding Creatief Schrijven gaan volgen, niet om schrijven te leren, maar om in contact te komen met de goede mensen in het wereldje. Zou dat in Nederland ook zo zijn?

Parks vraagt zich af of de roman nog wel toekomst heeft, of die vorm niet heeft afgedaan, en of we op zoek moeten naar een andere manier van schrijven / verhalen vertellen. De essentie van de roman is voor hem de vorm en de stijl.

Is dat niet een vraag voor een literatuurwetenschapper? Het slag volk waar Parks de grootste minachting voor heeft? Is het niet zo dat gewone lezers nog steeds genieten van romans, van verhalen met een goede plot en een belangwekkend thema? Is het niet zo dat nu de Grote Verhalen Dood zijn, we des te meer behoefte hebben aan nieuwe grote verhalen? En dat die beter van schrijvers kunnen komen dan van dictators?

Een bijzonder intrigerend gegeven vond ik zijn idee dat het feit dat lezers zo verschillend oordelen over een boek, te maken heeft met de waarden die zij in hun gezin van herkomst hebben meegekregen.

Zelf komt Parks uit een domineesgezin met de bijbehorende duidelijke scheiding tussen goed en kwaad, en zo ziet hij ook de gebeurtenissen en personages in romans.

Bij onze leesclub oordeelden wij ontzettend verschillend over [Freedom](#) van Jonathan Franzen. Ik bedacht opeens dat het bij ons thuis altijd heel duidelijk was dat wij alles goed deden, en andere mensen niet. Andere mensen deugden niet, bijvoorbeeld als ze rijk waren, of in de kerk zaten, of gingen scheiden, of noem maar op.

En die luitjes bij Franzen, dat waren wel tiepies van die verweerde figuren met rijkeluisproblemen ...

MEER MEER MEER

Ik schreef een [blogje](#) over de verschillende boeken van Julia Cameron, en of je dat als kunstenaar moet willen, je succes zo uitmelken.

Tegelijk kun je daar ook heel anders naar kijken. Als je op Pinterest op een afbeelding klikt, krijg je daaronder een hele serie plaatjes van werk dat daarop lijkt. Zo kom je op het spoor van kunstenaars waar je nog nooit van gehoord had.

Als je dan de naam van die kunstenaar invoert, blijkt die vaak oneindig veel dezelfde soort werken gemaakt te hebben. Ze zijn allemaal prachtig, maar opeens is voor mij de glans toch een beetje af van die eerste ontdekking.

Wat dan weer heel vreemd is, want hoe heerlijk is het niet om op het spoor te komen van een mooie boekenserie, en te ontdekken dat je nog minstens tien delen te gaan hebt? Als schrijver lijkt het me super om steeds weer verder te leven met die personages.

Als knutselaar wil ik juist elke keer iets anders proberen, me laten meeslepen door steeds andere technieken, of het nu collage is, image transfer, of monoprinting met de gelli plate. Ik kan me niet voorstellen dat ik voor een bepaald soort werk zou kiezen en dat jarenlang zou blijven doen, zoals bijvoorbeeld [Rex Ray](#) of [Karen Hollingsworth](#). Of zijn zij juist gegrepen door die beperking? Door het onderzoeken van alle mogelijke mogelijkheden binnen dat éne thema? Kun je dat vergelijken met een dichter die uitsluitend sonnetten maakt? Hoe denken jullie hierover?

blijf schrijven en creëren!
Hella Kuipers